

Sygn. akt III AUa 1605/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Podlewska
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 r. w Gdańsku

sprawy Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego

na skutek apelacji Z. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt VI U 610/14

1. oddala apelację;
2. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku na rzecz Kancelarii Adwokackiej w G. adwokata J. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Grażyna Czyżak SSA Alicja Podlewska SSA Barbara Mazur

Sygn. akt III AUa 1605/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. P. wniósł odwołanie od decyzji Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 30.12.2013r. odmawiającej umorzenia należności wobec Funduszu Alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń alimentacyjnych oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 8.452,50zł.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca twierdził, że nigdy nie uchylał się od płacenia alimentów na rzecz swoich małoletnich dzieci B. P., S. P. i T. P. i świadczenia były płacone przez niego bezpośrednio i w sposób udokumentowany.

ZUS wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że zgodnie z treścią przepisów art. 63 ust. 3 i 4 oraz art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych likwidator funduszu może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów. Tymczasem wnioskodawca pracując zagranicą osiąga dochód w postaci wynagrodzenia za pracę, co pozwala stwierdzić, że w niedalekiej przyszłości wyegzekwowane należności przekazywane będą na rzecz Funduszu Alimentacyjnego. Poza tym spłata nie musi nastąpić jednorazowo istnieje, bowiem możliwość uregulowania zadłużenia w ramach układu ratalnego na dogodnych warunkach.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie Z. P.. Sąd I instancji oparł rozstrzygnięcie o następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne:

Wnioskodawca Z. P., z zawodu inżynier chemik, urodzony (...), posiada ze związku małżeńskiego: córkę B. P. i synów S. P. i T. P.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt VI RC 531/01 został zobowiązany do świadczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci. Następnie wskutek pozwu A. P., Sąd Rejonowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 25.09.2003r. podwyższył alimenty. Na wniosek matki małoletnich dzieci, A. P., z dnia 16.10.2003r. świadczenie alimentacyjne wypłacano z Funduszu Alimentacyjnego. W wyniku niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego powstało zadłużenie na kwotę 8.452,50 zł.

Obecnie wnioskodawca prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe i nie ma nikogo na utrzymaniu. Sam utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę wykonywanej w Szwecji. Do Szwecji wyjeżdża corocznie od 2002r. w kwietniu lub w maju i pracuje tam do października lub listopada. Po powrocie do kraju zamieszkuje w wynajętej kwaterze we W.. Ostatnio w przerwie między wyjazdami zagranicznymi pracuje fizycznie w tartaku.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy stwierdził, że nie spełnia przesłanek ustawowych określonych w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28.11.2003r., koniecznych dla ubieganie się o umorzenie zaległości, bowiem ubezpieczony pracuje i osiąga dochody z tytułu wynagrodzenia za pracę zarówno zagranicą jak i podczas pobytu w kraju. Również jego stan zdrowia, wiek oraz posiadane kwalifikacje nie tylko do pracy fizycznej, ale także umysłowej (wyższe wykształcenie) nie wskazują na to, aby w przyszłości nie mógł on spłacać należności względem funduszu alimentacyjnego bez narażenia siebie na możliwość zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych - a przynajmniej wnioskodawca tego nie wykazał.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można też zgodzić się z zarzutem wnioskodawcy, że faktycznie wypełnił w całości zobowiązania z tytułu ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego przez „bezpośrednie świadczenie alimentów” do rąk swojej byłej żony A. P.. Z jego zeznań złożonych w charakterze strony wynika, że po ogłoszeniu pierwszego wyroku zasądającego alimenty w 2001r. nie płacił ich do wyjazdu do Szwecji wcale, a następnie w trakcie pobytu w Szwecji w niepełnej wysokości. Twierdził też, że w późniejszym okresie wysyłał alimenty na adres członków swojej rodziny, którzy przekazywali je A. P.. Nie oznacza to jednak, że kwoty te w ogóle docierały do jego byłej żony. Przyznał też, że zaliczał w poczet alimentów kwoty wysyłane dzieciom na przykład na zakup książek czy umundurowanie. Postępowanie takie nie daje podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca wypełnił w całości ciążące na nim zobowiązania alimentacyjne.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach wnioskodawcy, dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz w aktach sprawy, których wiarygodności strony nie kwestionowały. Wiarygodność dokumentów nie budzi wątpliwości Sądu, wobec czego zostały uznane za wiarygodne w całości.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wywiódł Z. P. zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości na mocy art. 379 ust. 5 k.p.c. oraz z powodu zapadłego merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, z którym się nie godzi, ponieważ podjęte zostało w oparciu o błędne lub sporne przesłanki z pominięciem przedmiotu odwołania i dowodów w sprawie. Przedmiot odwołania pozostał w ogóle w ocenie skarżącego nierozpoznany, sąd nie tylko nie poświęcił mu uwagi, ale

też nie dopuścił w ogóle aby skarżący mógł wypowiedzieć się co do niego. W związku z powyższym skarżący wnosi opcjonalnie o:

1. orzeczenie nieważności postępowania przeprowadzonego przed SO w (...). z powodu uchybienia polegającego na nierozpoznaniu w pierwszej kolejności uprawnionego wniosku skarżącego z dn. 03.06.2014r. o przeniesienie postępowania do innego sądu równorzędnego, tj. do SO w Gdańsku na mocy przepisu art. 461, § 3 k.p.c., oraz niedopuszczenia przez sąd do poruszenia kwestii istnienia tego wniosku, co stanowi naruszenie obrony praw własnych,
2. uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w całości z powodu jego nieważności w związku z p. 1 i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania w innym składzie z zaleceniem rozpoznania wniosku skarżącego z dn. 03.06.2014 r. w pierwszej kolejności w celu przekazania akt sprawy do SO w Gdańsku na podst. art. 386 § 2 w powiązaniu z § 5 i 6, chyba, że sąd odwoławczy jest władny rozstrzygnąć ten wniosek po myśli skarżącego w postępowaniu apelacyjnym i przekazać sprawę do równorzędnego SO w Gdańsku bezpośrednio.

Ewentualnie o:

1. uwzględnienie zasadności apelacji z powodu niezajęcia się przez sąd w ogóle przedmiotem odwołania, zmianę wyroku zapadłego w Sądzie I Instancji i orzeknięcie, co do istoty sprawy (na podstawie art. 386 § 1), po rozpoznaniu meritum odwołania,
2. doręczenie skarżącemu odpisu odpowiedzi ZUS na niniejszą apelację z dniem jej wpływu i przed podjęciem wyroku rozstrzygającego sprawę.

Wnioskodawca obszernie uzasadnił swoje stanowisko, nakreślając ciąg zdarzeń towarzyszących spornym okolicznościom od 2003 roku, przytaczając orzeczenia w sprawach, w których występował, rozwijając wskazane w apelacji zarzuty oraz dokonując analizy działań stron na rozprawach. Swoje postulaty Z. P. rozszerzył w piśmie z dnia 13 lutego 2015 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera, bowiem zarzutów skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku.

Na wstępie Sąd Apelacyjny stwierdza, iż odwołanie od decyzji organu rentowego pełni w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych funkcję pozwu, a zatem Sąd związany jest przedmiotem zaskarżonej przez skarżącego decyzji organu rentowego. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była, zatem możliwość umorzenia należności Z. P. względem zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. 2013r. 1456 z późn. zm.).

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień, w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Ewentualne nieścisłości odnosiły się do ustaleń faktycznych, które niezwiązane były z przedmiotem zaskarżenia, czy okoliczności, które nie wywierały wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Na wstępie rozważań Sąd odwoławczy zwraca uwagę, że fundusz alimentacyjny powstał celem zapewnienia środków utrzymania osobom uprawnionym do alimentów, które nie mogły wyegzekwować tych świadczeń od osoby zobowiązanej dołożenia na ich utrzymanie. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1974r. o funduszu alimentacyjnym (t.j. Dz. U. z 1991r. Nr 45, poz. 200 ze zm.) świadczenia z funduszu przysługiwały tylko tym osobom, na rzecz, których alimenty zostały ustalone orzeczeniem sądu a egzekucja tych alimentów okazała się bezskuteczna całkowicie lub częściowo. Fundusz alimentacyjny uruchamiany był wówczas, gdy dłużnik alimentacyjny nie osiągał dochodów, ani nie posiadał majątku, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja alimentów. Przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego nie zwalniało dłużnika z jego zobowiązań. Zgodnie z art. 13 i 14 ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych prowadził egzekucję przeciwko dłużnikowi aż do pełnego pokrycia należności tego funduszu. Z dniem 01 maja 2004r. - po wejściu w życie ustawy z 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych (obecnie t.j. Dz.U. 2015. 114 z późn. zm.) - straciła moc ustawa z dnia 18 lipca 1974r. o funduszu alimentacyjnym oraz zlikwidowany został fundusz alimentacyjny, a świadczenia z tego funduszu zostały zastąpione innego rodzaju świadczeniami.

Likwidatorowi funduszu przypadło egzekwowanie zaległych należności, przy czym art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych zezwolił likwidatorowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów na umorzenie należności likwidowanego funduszu z tytułu świadczeń wypłaconych z funduszu. Do skorzystania z instytucji umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie jest konieczne równoczesne (kumulatywne) wystąpienie przesłanek przewidzianych w tym przepisie - zarówno w zakresie sytuacji zdrowotnej, jak i rodzinnej zobowiązanego dłużnika. Wystarczające jest istnienie którejkolwiek z tych okoliczności - albo szczególnej sytuacji zdrowotnej, albo szczególnej sytuacji rodzinnej osoby, przeciwko której prowadzona jest egzekucja alimentów.

Niewątpliwie spornym w niniejszej sprawie pozostawało, czy na gruncie ustalonego stanu faktycznego zachodzą przesłanki do umorzenia świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Kwestia ta jest regulowana przepisem art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych zgodnie, z którym w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001r. w sprawie III ZP 2/01 (OSNP 2001/13/445) „swobodne” decyzje organu podlegają merytorycznej ocenie przez sąd ubezpieczeń. W takich sytuacjach sądy rozpatrując odwołania od decyzji odmawiających umorzenia nie tylko badają jej zgodność z prawem, ale oceniają także jej zgodność z własnym wyobrażeniem o tym, czy osoba ubiegająca się o umorzenie może z możliwości umorzenia skorzystać.

Podkreślić należy, iż zasadą jest egzekwowanie należności od dłużników alimentacyjnych, natomiast umorzenie należności może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006r., II UK 77/06, OSNP 2007 nr 21-22, poz. 326). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 03 lutego 2010r. (sygn. akt I UK 270/09, LEX nr 585729), „szczególnie uzasadnione przypadki” związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego to sytuacje nadzwyczajne (wyjątkowe) powstałe w wyniku wypadku losowego a w każdym razie istniejące niezależnie od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulegnie takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji. Orzecznictwo wskazuje na przykłady „szczególnych okoliczności” – klęska żywiołowa (wyrok WSA w Warszawie z dnia 08 kwietnia 2014r., w sprawie o sygn. akt V SA/Wa 2762/13, LEX nr 1486547), przewlekła choroba zobowiązanego (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 03 kwietnia 2014r., w sprawie o sygn. akt III SA/Po 1431/13 LEX nr 1460383), groźba pozbawienia zobowiązanego i jego rodziny możliwości zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych; poniesienie strat

materialnych w wyniku klęski żywiołowej lub innego nadzwyczajnego zdarzenia; przewlekła choroba zobowiązanego lub konieczność sprawowania opieki nad przewlekle chorym członkiem rodziny (wyrok WSA w Lublinie z dnia 08 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III SA/Lu 17/12, LEX nr 1139284). Intencją ustawodawcy było, zatem umożliwienie umorzenia należności wyłącznie w sytuacjach wyjątkowych.

Do przyjęcia, iż zachodzi „szczególnie uzasadniony przypadek” pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007r., III AUa 336/06, Biul. SAKa 2008/1/41). Tymczasem Z. P. posiada wykształcenie wyższe, jest aktywny zawodowo, wyjeżdża do pracy za granicę uzyskując dodatkowy dochód. Wnioskodawca nie posiada przeciwwskazań do pracy i nie jest osobą nieporadną. Trudno uznać, że uzyskiwany przez niego dochód czyni go osobą ubogą i nie pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjonalnych.

Sąd Apelacyjny wskazuje ponadto, że w celu ustalenia kryteriów umorzenia należności wypłaconych z funduszu alimentacyjnego można zastosować wykładnię systemową i sięgnąć do podobnych uregulowań występujących w prawie ubezpieczeń społecznych. I tak przepis § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 lipca 2003 roku w sprawie szczegółowych zasad umarzania należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne (Dz. U. Nr 141, poz. 1365) wskazuje kryteria oceny „szczególnie uzasadnionego przypadku”. Przepis ten stwierdza, że Zakład może umorzyć należności z tytułu składek, jeżeli zobowiązany wykaze, że ze względu na stan majątkowy i sytuację rodzinną nie jest w stanie opłacić tych należności, ponieważ pociągałoby to zbyt ciężkie skutki dla zobowiązanego i jego rodziny, w szczególności - pozbawiałoby zobowiązanego i jego rodzinę możliwości zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych, jak również w wypadku poniesienia strat materialnych w wyniku klęski żywiołowej lub innego nadzwyczajnego zdarzenia powodujących, że opłacenie należności z tytułu składek mogłoby pozbawić zobowiązanego możliwości dalszego prowadzenia działalności; przewlekłej choroby zobowiązanego lub konieczności sprawowania opieki nad przewlekle chorym członkiem rodziny, pozbawiającej zobowiązanego możliwości uzyskiwania dochodu umożliwiającego opłacenie należności.

Sąd Apelacyjny podkreśla, iż poza umorzeniem należności z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu alimentacyjnego ustawodawca dopuścił również rozłożenie ich na raty lub odroczenie terminu ich płatności. Możliwość podjęcia korzystnego rozstrzygnięcia w tym zakresie determinowana jest jednak - podobnie jak w pierwszym z omówionych trybów umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego - zaistnieniem szczególnie uzasadnionego przypadku związanego z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu. Przedmiotowe rozstrzygnięcie podejmuje Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, działający, jako likwidator funduszu alimentacyjnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające dla kategorię rozstrzygnięcia sprawy postępowanie dowodowe i na tej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które oparł na prawidłowo i rzetelnie przeprowadzonych dowodach. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyjaśnił powody swojego rozstrzygnięcia a Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela to stanowisko i argumenty przywołane na jego poparcie. W szczególności podkreślić należy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował i zastosował przepis art. 68 ustawy o świadczeniach rodzinnych. Oceny tej nie jest w stanie podważyć wywiedziona przez wnioskodawcę apelacja stanowiąca jedynie nieuzasadnioną i rozwlekłą polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu.

Sąd, po przeanalizowaniu akt sprawy, doszedł do przekonania, iż w stosunku do wnioskodawcy niewątpliwie brak jest podstaw do umorzenia zaległości, albowiem w sprawie nie występuje szczególnie uzasadniony przypadek, określony w art. 68 ust. 1 powołanej ustawy o świadczeniach rodzinnych. Z przepisu art. 133 § 1 k.r.o. wynika zaś, że rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać

się samodzielnie. Obowiązek alimentacyjny mieści się w katalogu obowiązków troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka nałożonych na rodziców w art. 96 k.r.o. Trudna sytuacja materialna i życiowa rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Rodzice obowiązani są dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2000r., I CKN 1538/99, niepublikowany).

Wyraźnego zaakcentowania wymaga, że przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu alimentacyjnego nie wyczerpuje sam fakt, iż zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji. Jeżeli natomiast Z. P. jest zdania, iż komornik przekracza swoje kompetencje to Sąd Apelacyjny stwierdza, iż na podstawie art. 822 k.p.c. komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik złoży niebudzący wątpliwości dowód na piśmie, że obowiązku swojego dopełnił albo, że wierzyciel udzielił mu zwłoki. Komornik wstrzyma się również z dokonaniem czynności, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik albo jego małżonek podniesie zarzut wynikający z umowy małżeńskiej przeciwko dokonaniu czynności i okaże umowę majątkową małżeńską oraz przedłoży niebudzący wątpliwości dowód na piśmie, że zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej oraz jej rodzaj były wierzycielowi wiadome. Wstrzymując się z dokonaniem czynności, komornik stosownie do okoliczności podejmie działania, które umożliwiają dokonanie czynności w przyszłości. O wstrzymaniu czynności i jego przyczynach komornik niezwłocznie zawiadomi wierzyciela. Na polecenie wierzyciela komornik niezwłocznie dokona czynności, która uległa wstrzymaniu.

Reasumując, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych. Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację Z. P., o czym orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku. W pkt 2 sentencji orzeczenia Sąd Apelacyjny przyznał od Skarbu Państwa – Sądowi Apelacyjnego w Gdańsku na rzecz Kancelarii Adwokackiej w G. adwokata J. S. kwotę 147,60zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w II instancji, działając na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz 108 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 3, § 12 ust. 2, § 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. 2013. 461 z późn. zm.).

SSA Grażyna Czyżak SSA Alicja Podlewska SSA Barbara Mazur